

พฤติกรรมสารสนเทศทางการเมืองของเยาวชนในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้

นาวพล แก้วสุวรรณ

คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

Corresponding author: nawapon.k@psu.ac.th

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาพฤติกรรมสารสนเทศทางการเมือง และศึกษาการตัดสินใจในการมีส่วนร่วมทางการเมืองของเยาวชนในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ โดยใช้แบบสอบถามกับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเยาวชน อายุตั้งแต่ 18-25 ปี ที่มีภูมิลำเนาอยู่ในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้ ได้แก่ จังหวัดปัตตานี จังหวัดนราธิวาส และจังหวัดยะลา จำนวน 330 คน โดยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบบังเอิญ และวิเคราะห์ข้อมูลด้วยค่าสถิติร้อยละ ค่าเฉลี่ย การแจกแจงความถี่ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการวิจัยพบว่า 1) พฤติกรรมสารสนเทศทางการเมืองของเยาวชน ประกอบด้วย 1.1) ความต้องการสารสนเทศทางการเมืองอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.17$) โดยต้องการสารสนเทศเกี่ยวกับการพูดคุย ประเด็นทางการเมืองสูงสุด ($\bar{X} = 4.27$) 1.2) การแสวงหาสารสนเทศทางการเมืองอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.54$) โดยแสวงหาสารสนเทศจากแหล่งอินเทอร์เน็ตสูงสุด ($\bar{X} = 4.41$) และ 1.3) การใช้สารสนเทศทางการเมืองอยู่ในระดับปานกลาง $\bar{X} = 3.47$) โดยมีการใช้สารสนเทศในด้านการใช้สิทธิเลือกตั้งสูงสุด ($\bar{X} = 3.83$) ทั้งนี้ มีการใช้โทรศัพท์เป็นเครื่องมือในการเปิดรับสารสนเทศจากเครือข่ายสังคมออนไลน์มากที่สุด โดยคิดว่าคุณภาพของสารสนเทศส่วนใหญ่ตรงกับความต้องการและนำไปใช้ในการตัดสินใจทางการเมืองได้ และ 2) การตัดสินใจในการมีส่วนร่วมทางการเมืองอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.33$) โดยมีส่วนร่วมในด้านการใช้สิทธิเลือกตั้งสูงสุด ($\bar{X} = 3.79$) ทั้งนี้ มีการตัดสินใจมีส่วนร่วมทางการเมืองในด้านกรบริจาคเงินสนับสนุนและระดมทุนน้อยที่สุด ซึ่งอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.97$) โดยผลจากงานวิจัยนี้ สามารถสะท้อนให้เห็นถึงความรู้ความเข้าใจในเรื่องการเมืองของเยาวชน และสามารถนำไปสู่แนวทางการพัฒนาสารสนเทศที่สามารถตอบสนองต่อความต้องการ เพื่อให้เยาวชนมีพฤติกรรมทางการเมืองที่อยู่บนพื้นฐานของความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการเมืองภายใต้กฎหมายรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยได้

คำสำคัญ : 1. พฤติกรรมสารสนเทศ 2. สารสนเทศทางการเมือง 3. เยาวชน 4. สามจังหวัดชายแดนภาคใต้

Political information behavior of youths in three southern border provinces

Nawapon Kewsuwun

*Faculty of Humanities and Social Sciences, Prince of Songkla University,
Pattani 94000, Thailand*

Corresponding author: nawapon.k@psu.ac.th

Abstract

The objectives of this research were to study political information behavior and to study the decision-making process regarding political participation among youth in the three southern border provinces. This survey research was conducted using questionnaires with a sample of youths aged 18-25 years who were residents of the three southern border provinces, namely Pattani, Narathiwat, and Yala. The sample size consisted of 330 individuals selected through the random sampling method, and the data were analyzed using percentages, means, frequency distributions, and standard deviations. The results indicated the following: 1) Political information behavior consists of: 1.1) A high level of need for political information ($\bar{X} = 4.17$), with the highest need for information about political discussions ($\bar{X} = 4.27$). 1.2) A high level of political information seeking ($\bar{X} = 3.54$), with the highest preference for seeking political information from internet sources ($\bar{X} = 4.41$). 1.3) A moderate level of political information usage ($\bar{X} = 3.47$), with the highest usage related to voting rights ($\bar{X} = 3.83$). Additionally, the use of mobile phones were the most commonly used tool for accessing information from online social networks. The participants perceived the quality of political information received through these channels as largely meeting their needs and utilizing it in their political decision-making processes. 2) The decision-making regarding political participation was at a moderate level ($\bar{X} = 3.33$), with the highest level of involvement observed in exercising voting rights ($\bar{X} = 3.79$). However, there was relatively less involvement in political decision-making related to financial contributions and fundraising, which was at a moderate level ($\bar{X} = 2.97$). The findings from this research reflect the knowledge and understanding of politics among youths and can contribute to the development of information resources that can meet their needs. This can help cultivate political behaviors among youths based on their knowledge and understanding of politics within the framework of Thai constitutional law.

Keywords: 1. Information behavior 2. Political information 3. Youths 4. Three southern border provinces

บทนำ

“การเมือง” เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับเยาวชนทุกคน ทุกระดับชั้นและยังส่งผลต่อการดำเนินชีวิตประจำวันทั้งทางตรงและทางอ้อม เช่น ภาษี สิทธิและเสรีภาพในด้านต่าง ๆ อีกทั้งยังถูกใช้เป็นเครื่องมือในการจัดการมนุษย์ให้สามารถอยู่ร่วมกันอย่างเป็นระเบียบและเป็นธรรม (Rumdon, 2019) ทั้งนี้ การเมืองยังมีความเชื่อมโยงกับลักษณะของการมีส่วนร่วมของเยาวชน (Srimahawaro, 2013) การมีส่วนร่วมทางการเมืองสามารถแสดงออกในรูปแบบของการใช้สิทธิเลือกตั้ง ช่วยหาเสียงหรือบริจาคเงินสนับสนุนพรรคการเมือง ติดตามการทำงานของนักการเมือง เป็นต้น ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญที่ส่งผลต่อการดำเนินชีวิต โดยสามารถเกิดขึ้นได้หลายรูปแบบ เช่น การรับรู้ข่าวสารทางการเมืองจากช่องทางต่าง ๆ การแลกเปลี่ยนความคิดเห็น รวมถึงการมีส่วนร่วมในการตรวจสอบผู้แทนราษฎรที่บกพร่องหรือไม่สุจริต ดังนั้น เยาวชนจึงควรตระหนักถึงความสำคัญในการรับรู้ข่าวสารทางการเมือง (The Secretariat of The House of Representatives, 2014) เพราะการที่เยาวชนได้รับข้อมูลข่าวสารทางการเมืองจากหน่วยงานการปกครองส่วนท้องถิ่นและหน่วยงานราชการจะสามารถช่วยให้มีสารสนเทศที่ถูกต้องและสามารถนำไปใช้ประกอบการตัดสินใจทางการเมืองได้

การตัดสินใจเข้ามามีส่วนร่วมทางการเมืองของเยาวชนขึ้นอยู่กับ การเปิดรับข่าวสารทางการเมืองผ่านช่องทางต่าง ๆ ที่รัฐบาลหรือหน่วยงานการปกครองส่วนท้องถิ่นสื่อสารให้รับรู้ (Chatchorfa, 2020) ดังนั้น การเปิดรับข่าวสารทางการเมืองจึงกลายเป็นช่องทางที่มีบทบาทในการนำเสนอสารสนเทศให้แก่เยาวชนในรูปแบบของการถ่ายทอดข่าวสาร ข้อมูลผ่านช่องทางที่เยาวชนจะสามารถเข้าถึงได้สะดวก เช่น การสนทนา สื่อมวลชน และเครือข่ายสังคมออนไลน์ (Witoon, 2018) ในขณะเดียวกันเยาวชนจะแสดงพฤติกรรม การแสวงหาสารสนเทศเมื่อมีความต้องการทราบข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับการดำเนินงานของรัฐบาลโดยอาศัยแหล่งสารสนเทศต่าง ๆ (Rumdon, 2019) โดยใช้ทักษะ การวิเคราะห์ สังเคราะห์ การรู้เท่าทันสื่อ รวมถึงทักษะ การรวบรวมสารสนเทศที่เกี่ยวข้องเพื่อเลือกใช้สารสนเทศที่มีประสิทธิภาพประกอบการตัดสินใจ ดังนั้น การแสดงพฤติกรรมสารสนเทศของบุคคลจึงส่งผลต่อการตัดสินใจ ในการนำสารสนเทศทางการเมืองไปใช้หรือดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ ในชีวิตประจำวัน ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิด พฤติกรรมสารสนเทศในการแสวงหาสารสนเทศในชีวิต

ประจำวันของ Savolainen (2007) ที่กล่าวว่า พฤติกรรมสารสนเทศของบุคคลสามารถแบ่งออกได้เป็น 2 ประเด็น คือ 1) พฤติกรรมแสวงหาสารสนเทศเชิงรับ (passive information) ซึ่งเป็นพฤติกรรมแสดงออกของบุคคลในการรับสารสนเทศจากสื่อต่าง ๆ เพียงด้านเดียว และ 2) พฤติกรรมแสวงหาสารสนเทศเชิงรุก (active information) ซึ่งเป็นการแสดงออกของบุคคลในการรับสารสนเทศและเกิดความสนใจต่อสารสนเทศนั้นหรือมีสารสนเทศไม่เพียงพอต่อการตัดสินใจ จึงก่อให้เกิดความต้องการสารสนเทศและนำไปสู่พฤติกรรมสารสนเทศการแสวงหาสารสนเทศจากแหล่งสารสนเทศต่าง ๆ และเมื่อได้รับสารสนเทศที่ตรงต่อความต้องการแล้วจึงมีการนำสารสนเทศนั้นไปใช้เพื่อประกอบการตัดสินใจทางการเมือง ดังนั้น เยาวชนทุกคนในประเทศล้วนมีบทบาทต่อการสร้างการมีส่วนร่วม สร้างการรับรู้ รวมถึงแสดงออกเชิงพฤติกรรมต่อการพัฒนาระบบการเมืองของชุมชน ท้องถิ่น จังหวัด และประเทศได้

สามจังหวัดชายแดนภาคใต้มีลักษณะพื้นที่เชิงพหุวัฒนธรรม โดยประชากรส่วนใหญ่นับถือศาสนาอิสลาม ประกอบด้วย จังหวัดปัตตานี จังหวัดยะลา และจังหวัดนราธิวาส ซึ่งมีอัตลักษณ์เฉพาะ และชัดเจน เช่น การใช้ภาษามลายู (ยาวี) ในการสื่อสาร ประเพณี และวัฒนธรรมที่สอดคล้องกับหลักศาสนา การเมือง รวมถึง การเกิดสถานการณ์ความไม่สงบในพื้นที่ ก่อให้เกิดผลกระทบต่อการดำรงชีวิต การประกอบอาชีพ และการเปิดรับข่าวสารของเยาวชน โดยส่วนใหญ่ประชากรในพื้นที่เป็นกลุ่มเยาวชน (ช่วงอายุ 18-25 ปี) ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 16.79 ของประชากรในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ (National Statistical Office Thailand, 2020) ทั้งนี้ จากลักษณะพิเศษของพื้นที่ที่ยังส่งผลให้การดำเนินงานตามภารกิจของหน่วยงานทั้งภาครัฐและเอกชนมีความจำเป็นต้องปรับตัวให้สอดคล้องกับบริบทพื้นที่ (Chaijaroenwatana, Siammai, Kajornbun, & Jongrungrat, 2008; The Secretariat of The House of Representatives, 2014) นอกจากนี้ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ (Faculty of Education, Prince of Songkla University, 2010) ได้กล่าวว่า สามจังหวัดชายแดนภาคใต้มีลักษณะที่แตกต่างจากพื้นที่อื่นอย่างเด่นชัด คือ ลักษณะประชากรที่นับถือศาสนาอิสลาม ซึ่งอาจนำไปสู่พฤติกรรมสารสนเทศหรือพฤติกรรมที่แสดงออกถึงการรับรู้ การเปิดรับสารสนเทศที่นำไปใช้ประกอบการตัดสินใจทางการเมือง รวมถึง การเกิดทัศนคติบางประการต่อหน่วยงานการปกครองส่วนท้องถิ่น ภาครัฐบาลและการเมือง

ทั้งนี้ จากการศึกษาและทบทวนงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมสารสนเทศทางการเมืองของเยาวชนในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ พบว่า ยังไม่มีการศึกษาในประเด็นของพฤติกรรมสารสนเทศทางการเมือง และเมื่อพิจารณาในเชิงพื้นที่และกลุ่มประชากรที่ใช้ในการวิจัย พบว่า ยังไม่มีการศึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมสารสนเทศทางการเมืองของเยาวชนทั้งในส่วนของกลุ่มจังหวัดภาคใต้อื่น ๆ และกลุ่มสามจังหวัดชายแดน (จังหวัดปัตตานี จังหวัดนราธิวาส และจังหวัดยะลา) โดยกลุ่มประชากรส่วนใหญ่ที่คัดเลือกเข้าสู่กระบวนการวิจัยเป็นกลุ่มผู้ทำงานด้านสื่อ ผู้นำชุมชน กลุ่มสตรีมุสลิมเจ้าหน้าที่ของรัฐ นอกจากนี้ เมื่อผู้วิจัยได้ศึกษาและทบทวนงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมสารสนเทศทางการเมือง รวมถึงการรับรู้สื่อ สารสนเทศ และการสื่อสารทางการเมืองของเยาวชนซึ่งเป็นกำลังสำคัญในการขับเคลื่อนของประเทศเพิ่มเติม พบว่า มีการศึกษาเฉพาะประเด็นของการสื่อสารเพื่อสร้างความสมานฉันท์ในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้ การสื่อสารของชาวมุสลิมในเรื่องความไม่สงบในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ สถานการณ์และแนวทางการพัฒนาเยาวชนมุสลิม และสาร สื่อ สู่สันติเพียงเท่านั้น โดยยังไม่พบว่ามีการศึกษาในประเด็นของพฤติกรรมสารสนเทศทางการเมืองของเยาวชนในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้โดยเฉพาะเจาะจงซึ่งอาจมีความแตกต่างในด้านของบริบทพื้นที่และพฤติกรรมสารสนเทศทางการเมืองที่นอกเหนือจากพื้นที่จังหวัดอื่น ๆ ดังนั้น เพื่อให้เกิดความเข้าใจในมุมมอง เห็นถึงช่องว่างของความรู้นำไปสู่การขยายขอบเขตของการศึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมสารสนเทศทางการเมืองของเยาวชนในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ หรือบริบทของพื้นที่อื่นที่มีลักษณะใกล้เคียงกล่าวคือ มีความหลากหลายทางด้านพฤติกรรม ภาษา ศาสนา วัฒนธรรม ความเชื่อ กฎเกณฑ์ทางสังคม วิถีปฏิบัติและนำไปสู่การเติมเต็มความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับพฤติกรรมสารสนเทศทางการเมืองได้อย่างสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น

ดังนั้น จากสาเหตุและความจำเป็นดังกล่าวข้างต้น การศึกษาพฤติกรรมสารสนเทศทางการเมือง จะได้รับความรู้ที่เป็นประโยชน์เกี่ยวกับการเปิดรับสารสนเทศและการนำสารสนเทศไปใช้ประกอบการตัดสินใจมีส่วนร่วมทางการเมือง นอกจากนี้ ยังสามารถนำผลการศึกษาและข้อเสนอแนะไปใช้ในการกำหนดแผน นโยบายและยุทธศาสตร์ในการนำเสนอการจัดบริการและเผยแพร่สารสนเทศทางการเมืองที่สอดคล้องและตอบสนองกับพฤติกรรมของเยาวชนในพื้นที่สามจังหวัดชายแดน มากไปกว่านั้น

คือ สามารถนำผลการวิจัยไปใช้เป็นข้อมูลให้แก่สถาบันบริการสารสนเทศ รวมถึงหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการเลือกตั้งทั้งในระดับท้องถิ่นและระดับประเทศ เช่น สำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้ง สำนักงานเทศบาล หรือหน่วยงานอื่นที่เกี่ยวข้องในพื้นที่เพื่อใช้ในการนำเสนอ ออกแบบและจัดบริการสารสนเทศทางการเมืองที่เหมาะสม ตลอดจนการออกแบบสื่อทางการเมืองให้สอดคล้องกับพฤติกรรมของเยาวชนต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาพฤติกรรมสารสนเทศทางการเมืองของเยาวชนในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้
2. เพื่อศึกษาการตัดสินใจในการมีส่วนร่วมทางการเมืองของเยาวชนในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้

การศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องและกรอบแนวคิดการวิจัย

1. พฤติกรรมสารสนเทศของ Wilson (2006) เป็นพฤติกรรมของมนุษย์ที่แสดงออกเมื่อมีความต้องการสารสนเทศ สามารถกำหนดความต้องการสารสนเทศของตนเอง สามารถสืบค้นสารสนเทศได้หลายวิธีและสามารถใช้สารสนเทศหรือเปลี่ยนรูปสารสนเทศได้ โดย Wilson (2006) มีฐานคิดว่าความต้องการสารสนเทศที่แตกต่างกันย่อมนำไปสู่พฤติกรรมที่แตกต่างกัน ทั้งนี้ สารสนเทศสามารถใช้เป็นพื้นฐานในการวิเคราะห์สถานการณ์ต่าง ๆ เพื่อแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นทั้งในชีวิตประจำวันและการปฏิบัติงาน ซึ่งการศึกษาพฤติกรรมสารสนเทศเริ่มต้นจากความต้องการสารสนเทศ การแสวงหาสารสนเทศ และการนำสารสนเทศไปใช้ตามวัตถุประสงค์

2. ความต้องการสารสนเทศ เกิดจากช่องว่างทางความรู้หรือการขาดสารสนเทศของผู้ใช้ เป็นภาวะที่ผู้ใช้รู้สึกเกิดความจำเป็นต้องใช้สารสนเทศและผลักดันให้ผู้ใช้แสวงหาสารสนเทศด้วยวิธีการต่าง ๆ เพื่อนำมาใช้หรือแก้ไขปัญหา โดยความต้องการสารสนเทศมีลักษณะเป็นพลวัต ซึ่งสามารถจำแนกได้ตามเงื่อนไขของเวลา ขอบเขต และลักษณะความต้องการ (Wilson, 1999; Rumdon, 2019)

3. แนวคิดพฤติกรรมแสวงหาสารสนเทศในชีวิตประจำวันของ Reijo Savolainen เป็นตัวแบบการแสวงหาสารสนเทศโดยอาศัยพื้นฐานจากบทบาทของสังคมและวัฒนธรรมที่มีอิทธิพลต่อความชอบส่วนตัวและการเลือกแหล่งสารสนเทศ Savolainen (2007) ได้นิยามแนวคิด "วิถีชีวิต (way of life)" คือ การจัดลำดับความสำคัญของเหตุการณ์ (order of things) โดยมีพื้นฐานมาจากการใช้ชีวิต

ประจำวันในตัวบุคคล จนเกิดเป็น “เหตุการณ์ (things)” ซึ่งจะได้ทราบว่าเป็นเหตุการณ์ใดเป็นเหตุการณ์ที่ทำให้เกิด “การเรียนรู้ของชีวิต (mastery of life)”

ทั้งนี้ ในการเรียนรู้ของชีวิต ได้กล่าวถึงพฤติกรรมการแก้ปัญหา ซึ่งสามารถแบ่งออกเป็น 2 ประเภท (Savolainen, 2007; Rumdon, 2019) ได้แก่ การแสวงหาสารสนเทศเชิงรับ (passive) ซึ่งเป็นการรับสารสนเทศจากแหล่งสารสนเทศต่าง ๆ เมื่อผู้ใช้ได้รับสารสนเทศแต่ไม่ได้เกิดความสนใจต่อสารสนเทศที่ได้รับ ดังนั้น การใช้สารสนเทศในการแก้ปัญหาหรือใช้ในการตัดสินใจในกิจกรรมต่าง ๆ จะไม่เกิดผลสำเร็จ กล่าวคือ สารสนเทศจะไม่ถูกนำไปใช้เพื่อการประกอบการตัดสินใจ และการแสวงหาสารสนเทศเชิงรุก (active) เป็นการรับสารสนเทศแล้วรู้สึกสนใจหรือกระตือรือร้นต่อสารสนเทศที่ได้รับ ผู้ใช้จึงเกิดพฤติกรรมแสวงหาสารสนเทศเพื่อนำสารสนเทศที่ได้มาแก้ไขปัญหาหรือใช้สารสนเทศเพื่อตัดสินใจในการดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ

4. การใช้สารสนเทศเป็นกิจกรรมขั้นสุดท้ายของพฤติกรรมสารสนเทศที่ได้จากการแสวงหาเพื่อนำไปใช้ในการแก้ปัญหาหรือเป็นแนวทางในการตัดสินใจ ทั้งนี้ ปัจจัยที่ส่งผลต่อการใช้สารสนเทศอาจเกิดจาก 1) ปัจจัยจากตัวผู้ใช้สารสนเทศ เช่น ระดับการศึกษา และระดับความรู้ ซึ่งจะมีผลต่อพฤติกรรมการค้นหาและการใช้สารสนเทศ รวมถึงลักษณะแวดล้อมขององค์กรอาจมีส่วนในการกำหนดการใช้สารสนเทศของผู้ใช้แต่ละกลุ่ม (Rumdon, 2019) 2) ปัจจัยจากแหล่งสารสนเทศ ซึ่งอาจเกิดจากปัจจัยหลายประการ ได้แก่ การมีแหล่งสารสนเทศที่ช่วยในการศึกษา ค้นคว้า รวมทั้งฐานข้อมูลต่าง ๆ หรือสถานที่ที่สามารถอำนวยความสะดวกได้อย่างรวดเร็ว แหล่งสารสนเทศที่แตกต่างทั้งภายในและภายนอกหน่วยงาน และผู้ใช้บริการสามารถค้นหาสารสนเทศที่ต้องการ (Rumdon, 2019) ทั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้สารสนเทศทางการเมือง ซึ่งกล่าวโดยสรุปได้ว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อการใช้สารสนเทศ คือ การมีส่วนร่วมทางการเมือง เมื่อผู้ใช้อันหาสารสนเทศทางการเมืองจากแหล่งสารสนเทศต่าง ๆ แล้ว จะก่อให้เกิดการตัดสินใจในการเข้าร่วมกิจกรรมทางการเมืองในระดับที่แตกต่างกันตามพื้นฐานของลักษณะส่วนบุคคล

5. การตัดสินใจมีส่วนร่วมทางการเมือง ตามแนวคิดของ สมบัติ ธำรงธัญวงศ์ (Thamrongthanyawong, 2008) ได้อธิบายระดับของการมีส่วนร่วมทางการเมือง เมื่อเยาวชนได้รับสารสนเทศที่ต้องการแล้ว จะแสดงพฤติกรรมในการใช้สารสนเทศเพื่อประกอบการตัดสินใจทางการเมือง โดยสามารถ

แบ่งระดับได้ดังนี้ คือ การมีส่วนร่วมทางการเมืองในระดับต่ำ การมีส่วนร่วมทางการเมืองในระดับปานกลาง และการมีส่วนร่วมทางการเมืองในระดับมาก

จากการปริทัศน์เนื้อหาแนวคิด ทฤษฎี และเอกสารที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยสามารถนำมากำหนดเป็นกรอบแนวคิดการวิจัย ดังภาพที่ 1

ขอบเขตของการวิจัย

1. ตัวแปรที่จะใช้ในการวิจัย

1.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่ สถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ เพศ ช่วงอายุ ระดับการศึกษา ศาสนา อาชีพ รายได้ ต่อเดือน และแหล่งที่อยู่อาศัย

1.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ ความต้องการสารสนเทศทางการเมือง การแสวงหาสารสนเทศทางการเมือง (แหล่งสารสนเทศทางการเมืองและการเปิดรับสารสนเทศทางการเมือง) การใช้สารสนเทศทางการเมือง และการตัดสินใจในการมีส่วนร่วมทางการเมือง

2. พื้นที่วิจัย ผู้วิจัยได้คัดเลือกพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้ ซึ่งประกอบด้วย จังหวัดปัตตานี จังหวัดนราธิวาส และจังหวัดยะลา เป็นหน่วยในการวิเคราะห์เพื่อศึกษาและ

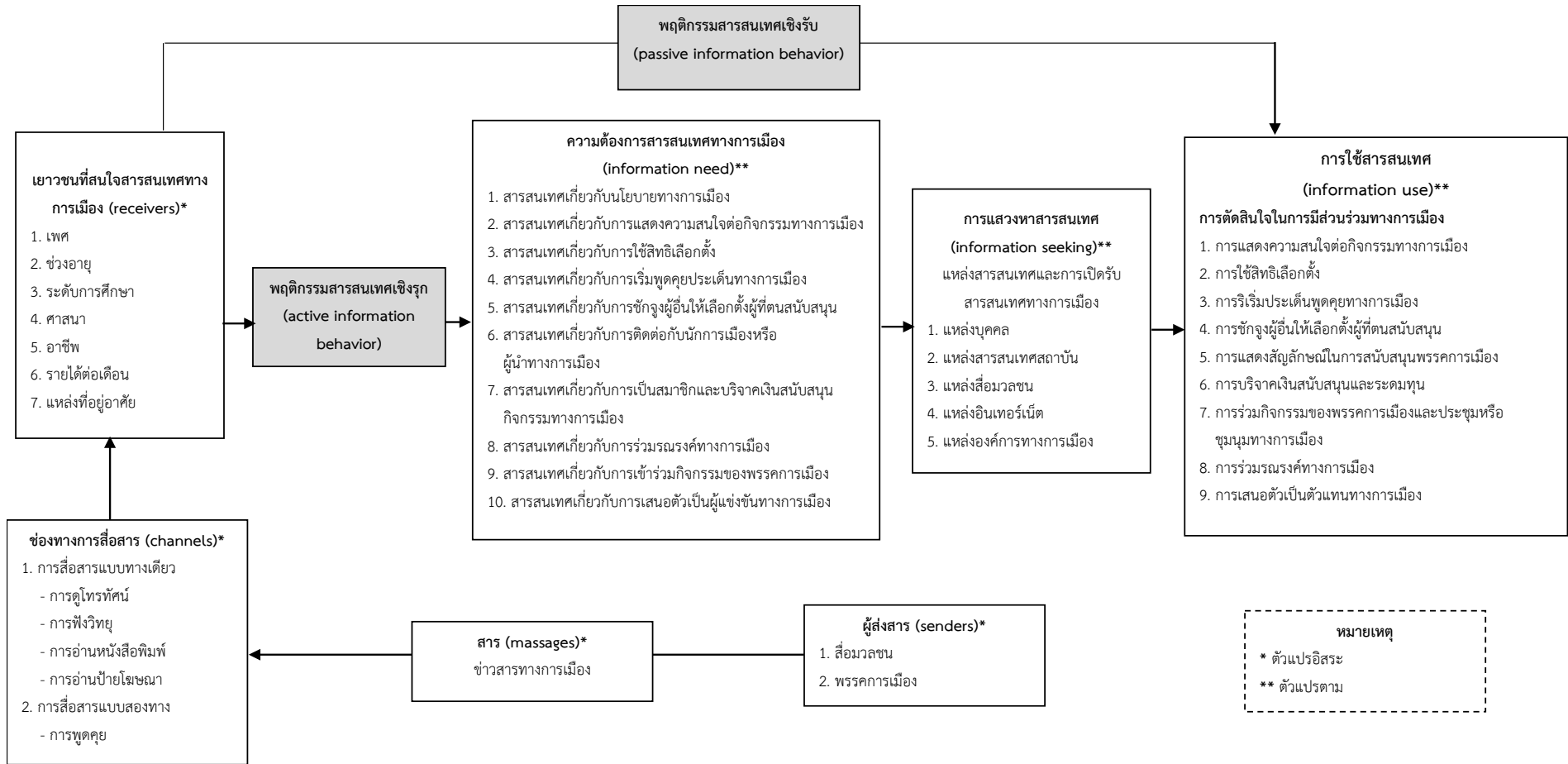
คัดเลือกกลุ่มเป้าหมายที่จะเข้าสู่กระบวนการวิจัย โดยทำการจำแนกลักษณะของพื้นที่วิจัยออกเป็นสังคมเมืองและสังคมชนบท ตามแนวคิดของดิวอี้ (rural-urban continuum model by Dewey) (Abrahamson, 2014) ซึ่งใช้เกณฑ์ในการจำแนกพื้นที่สังคมเมืองและสังคมชนบท โดยการพิจารณาจากขนาดจำนวนประชากร ความหนาแน่นของพื้นที่ต่อสัดส่วนประชากร ขอบเขตพื้นที่ (ส่วนที่อยู่นอกเขตเมืองหรือเขตเทศบาล) ปัจจัยเศรษฐกิจ (ค่าครองชีพและรายได้) อาชีพ และการเปลี่ยนแปลงทางวัฒนธรรม

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ โดยใช้วิธีการวิจัยเชิงปริมาณอย่างเป็นกระบวนการ และดำเนินการอย่างเป็นระบบ โดยมีทฤษฎีรองรับตามระเบียบวิธีวิจัย ดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากร ได้แก่ เยาวชนที่มีอายุตั้งแต่ 18-25 ปี ที่มีสิทธิในการเลือกตั้งทางการเมือง และยึดการกำหนดเกณฑ์อายุของเยาวชนที่ตรงกับคำแนะนำขององค์การทุนเพื่อเด็กแห่งสหประชาชาติ (UNICEF) และมีภูมิลำเนาอยู่ในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้ ได้แก่ จังหวัดปัตตานี จังหวัดนราธิวาส และจังหวัดยะลา

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

1.2 กลุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยได้ทำการกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างกรณีจำนวนประชากรไม่แน่นอน (infinite population) ซึ่งในการศึกษาครั้งนี้ยอมให้เกิดความคลาดเคลื่อนได้ 5% โดยการกำหนดค่าตามสูตรของ บุญชม ศรีสะอาด (Srisa-ard, 2002) ทั้งนี้ การสุ่มกลุ่มตัวอย่างประชากร จะใช้วิธีการสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบบังเอิญ (accidental sampling) โดยแบ่งสัดส่วนกลุ่มตัวอย่าง ออกเป็น 1) จังหวัดปัตตานี ในกลุ่มสังคมเมือง จำนวน 55 คน และสังคมชนบท จำนวน 55 คน 2) จังหวัดนราธิวาส กลุ่มสังคมเมือง จำนวน 55 คน และสังคมชนบท จำนวน 55 คน และ 3) จังหวัดยะลา กลุ่มสังคมเมือง จำนวน 55 คน และสังคมชนบท จำนวน 55 คน รวมทั้งสิ้น 330 คน

2. เครื่องมือวิจัย คือ แบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น จำนวน 1 ชุด รวม 114 ข้อ แบ่งออกเป็น 4 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป มีลักษณะเป็นคำถามชนิดเลือกตอบ จำนวน 7 ข้อ ได้แก่ เพศ ช่วงอายุ ระดับการศึกษา ศาสนา อาชีพ รายได้ต่อเดือน และแหล่งที่อยู่อาศัย

ตอนที่ 2 การตัดสินใจในการมีส่วนร่วมทางการเมือง มีลักษณะเป็นแบบประเมินค่า 5 ระดับ จำนวน 22 ข้อ คือ 1) การแสดงความสนใจต่อกิจกรรมทางการเมือง จำนวน 3 ข้อ 2) การใช้สิทธิเลือกตั้ง จำนวน 2 ข้อ 3) การริเริ่มประเด็นพูดคุยทางการเมือง จำนวน 2 ข้อ 4) การชักจูงผู้อื่นให้เลือกตั้งผู้ที่ตนสนับสนุน จำนวน 2 ข้อ 5) การแสดงสัญลักษณ์ในการสนับสนุนพรรคการเมือง จำนวน 3 ข้อ 6) การบริจาคเงินสนับสนุนและระดมทุน จำนวน 3 ข้อ 7) การร่วมกิจกรรมของพรรคการเมืองและประชุมหรือชุมนุมทางการเมือง จำนวน 2 ข้อ 8) การร่วมรณรงค์ทางการเมือง จำนวน 3 ข้อ และ 9) การเสนอตัวเป็นตัวแทนทางการเมือง จำนวน 2 ข้อ

ตอนที่ 3 พฤติกรรมสารสนเทศทางการเมือง มีลักษณะเป็นแบบประเมินค่า 5 ระดับ จำนวน 55 ข้อ คือ 1) พฤติกรรมความต้องการสารสนเทศทางการเมือง จำนวน 16 ข้อ 2) พฤติกรรมการแสวงหาสารสนเทศทางการเมือง จำนวน 18 ข้อ และ 3) พฤติกรรมการใช้สารสนเทศทางการเมือง จำนวน 21 ข้อ

ตอนที่ 4 การเปิดรับสารสนเทศทางการเมือง มีลักษณะเป็นแบบประเมินค่า 5 ระดับ จำนวน 30 ข้อ คือ 1) เครื่องมือในการเปิดรับสารสนเทศทางการเมือง จำนวน 4 ข้อ 2) สถานที่เปิดรับสารสนเทศทางการเมือง จำนวน 9 ข้อ 3) วิธีการเปิดรับสารสนเทศทางการเมือง จำนวน 3 ข้อ

4) ลักษณะสารสนเทศทางการเมือง จำนวน 8 ข้อ และ 5) คุณภาพสารสนเทศทางการเมือง จำนวน 6 ข้อ

ผลการหาคุณภาพของแบบสอบถามที่ใช้ในการวิจัย ผู้วิจัยดำเนินการ ดังนี้

1) นำแบบสอบถามที่ได้สร้างขึ้นเสนอต่อผู้ทรงคุณวุฒิที่มีประสบการณ์ความรู้ ความสามารถและความเชี่ยวชาญด้านพฤติกรรมสารสนเทศ สารสนเทศศาสตร์ การวิจัยและประเมินผลหรือสังคมศาสตร์ หรืออาจได้รับการแต่งตั้งเป็นผู้เชี่ยวชาญ หรือวิทยากร หรือสำเร็จการศึกษาตั้งแต่ระดับปริญญาโทขึ้นไป ซึ่งผู้วิจัยใช้การคัดเลือกด้วยวิธีเจาะจง (purposive sampling) จำนวน 3 คน เพื่อทำการตรวจสอบคุณภาพ ความถูกต้องของแบบสอบถามในด้านความตรงเชิงเนื้อหา หลังจากนั้น นำมาพิจารณาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างประเด็นข้อคำถามกับวัตถุประสงค์การวิจัย และนิยามศัพท์เฉพาะ หรือ Index of Item Objective Congruence (IOC) และวิเคราะห์ความตรงเชิงเนื้อหา ผลการคำนวณค่า IOC ปรากฏว่า ข้อคำถามส่วนใหญ่มีค่า IOC ตั้งแต่ 0.6-1 ซึ่งผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้ หลังจากนั้นผู้วิจัยดำเนินการปรับปรุงแก้ไขข้อคำถามตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ

2) นำแบบสอบถามไปทดลองใช้กับเยาวชน (try out) ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน ในพื้นที่จังหวัดสงขลา ที่เป็นตัวแทนของสังคมเมืองและสังคมชนบท รวมทั้งสอบถามความชัดเจนด้านเนื้อหา ด้านสำนวนภาษา เพื่อให้ตรงกับวัตถุประสงค์ของการวิจัย แล้วนำผลมาดำเนินการวิเคราะห์หาค่าความเที่ยง ตามวิธีของ Cronbach โดยการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์อัลฟา (α -coefficient) ผลการวิเคราะห์ค่าความเที่ยง พบว่า แบบสอบถามตอนที่ 2 มีค่าความเที่ยงตรงในภาพรวมเท่ากับ 0.84 แบบสอบถามตอนที่ 3 มีค่าความเที่ยงในภาพรวมเท่ากับ 0.85 และแบบสอบถามตอนที่ 4 มีค่าความเที่ยงในภาพรวมเท่ากับ 0.82

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยเก็บรวบรวมโดยแจกแบบสอบถาม จำนวน 330 ฉบับ โดยเก็บด้วยตนเอง ส่วนในพื้นที่เสี่ยงภัยใช้วิธีการขอความอนุเคราะห์จากอาสาสมัครชุมชนในพื้นที่เป็นผู้ช่วยในการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยผู้วิจัยนำบันทึกข้อความขอความอนุเคราะห์ในการขอเข้าเก็บรวบรวมข้อมูลกับผู้นำชุมชน หรือผู้นำท้องถิ่น หรือหน่วยงานปกครองในพื้นที่ จากคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ พร้อมแนบหนังสือให้ความยินยอมและสมัครใจเข้าร่วมโครงการวิจัย และดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลในช่วงวันที่ 1 กุมภาพันธ์

พ.ศ. 2565 ถึงวันที่ 1 เมษายน พ.ศ. 2565 รวมระยะเวลา 3 เดือน ได้รับแบบสอบถามกลับคืน คิดเป็นร้อยละ 100 และดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลในขั้นตอนต่อไป

4. การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปในการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ ดังนี้ แบบสอบถามตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติการแจกแจงความถี่ และค่าร้อยละ ในส่วนของแบบสอบถามตอนที่ 2 การตัดสินใจในการมีส่วนร่วมทางการเมือง ตอนที่ 3 พฤติกรรมสารสนเทศทางการเมือง และตอนที่ 4 การเปิดรับสารสนเทศทางการเมือง วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

5. จริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ โครงการวิจัยนี้ได้ผ่านการรับรองจากคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ เลขที่โครงการ REC Number: psu.pn.2-099/64 เมื่อวันที่ 21 มกราคม 2565

ผลการวิจัย

1. ข้อมูลทั่วไป พบว่า เยาวชนส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง จำนวน 212 คน คิดเป็นร้อยละ 64.20 มีช่วงอายุ 20-21 ปี จำนวน 147 คน คิดเป็นร้อยละ 44.50 โดยส่วนใหญ่มีการศึกษาระดับปริญญาตรี จำนวน 179 คน คิดเป็นร้อยละ 54.20 ซึ่งนับถือศาสนาอิสลาม จำนวน 304 คน คิดเป็นร้อยละ 92.10 และส่วนใหญ่เยาวชนยังคงเป็นนักเรียน/นักศึกษา จำนวน 271 คน คิดเป็นร้อยละ 82.10 และรองลงมา คือ ประกอบอาชีพอื่น ๆ จำนวน 26 คน คิดเป็นร้อยละ 7.90 และประกอบอาชีพค้าขาย/ธุรกิจส่วนตัว จำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 5.50 ตามลำดับ ในส่วนของรายได้ ส่วนใหญ่มีรายได้ต่อเดือนน้อยกว่า 10,000 บาท จำนวน 285 คน คิดเป็นร้อยละ 86.40 และผู้วิจัยแบ่งแหล่งที่อยู่อาศัยออกเป็น 2 กลุ่ม คือ สังคมเมือง และสังคมชนบทในอัตราส่วนที่เท่ากัน คือ จำนวน 165 คน คิดเป็นร้อยละ 50

2. พฤติกรรมสารสนเทศทางการเมือง

2.1 ความต้องการสารสนเทศทางการเมือง ในภาพรวมพบว่า เยาวชนส่วนใหญ่มีความต้องการสารสนเทศทางการเมืองอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.17$) เมื่อพิจารณาเป็นรายประเด็นพบว่า มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ระดับมากที่สุดทุกข้อ โดยต้องการสารสนเทศที่เกี่ยวกับการเริ่มพูดคุยประเด็นทางการเมือง มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ($\bar{X} = 4.27$) รองลงมา คือ ต้องการสารสนเทศที่เกี่ยวกับการร่วมรณรงค์ทางการเมือง ($\bar{X} = 4.26$) และต้องการสารสนเทศที่เกี่ยวกับการเข้าร่วมกิจกรรมของพรรคการเมือง ($\bar{X} = 4.26$) ตามลำดับ

2.1.1 ความต้องการสารสนเทศทางการเมืองจำแนกตามศาสนา พบว่า เยาวชนศาสนาอิสลามและศาสนาพุทธ ต้องการสารสนเทศทางการเมืองในประเด็นด้านให้รัฐบาลจัดทำสารสนเทศเกี่ยวกับนโยบายที่รัฐบาลจะลงมาช่วยเหลือประชาชนเหมือนกัน ซึ่งอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.59$) และอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.50$) ตามลำดับ

2.1.2 ความต้องการสารสนเทศทางการเมืองจำแนกตามแหล่งที่อยู่อาศัย พบว่า เยาวชนในสังคมเมืองและสังคมชนบทต้องการสารสนเทศทางการเมืองในประเด็นด้านต้องการให้รัฐบาลจัดทำสารสนเทศเกี่ยวกับนโยบายที่รัฐบาลจะลงมาช่วยเหลือประชาชนเหมือนกัน ซึ่งอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.53$ และ 4.63) ตามลำดับ

2.2 การแสวงหาสารสนเทศทางการเมือง ในภาพรวมพบว่า เยาวชนส่วนใหญ่มีการแสวงหาสารสนเทศทางการเมืองอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.54$) เมื่อพิจารณาเป็นรายแหล่งสารสนเทศพบว่า ส่วนใหญ่มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ระดับมาก โดยการแสวงหาสารสนเทศทางการเมืองจากแหล่งอินเทอร์เน็ต มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ($\bar{X} = 4.41$) รองลงมา คือ แหล่งองค์การทางการเมือง ($\bar{X} = 3.80$) และแหล่งสารสนเทศบุคคล ($\bar{X} = 3.52$) ตามลำดับ

2.2.1 การแสวงหาสารสนเทศทางการเมืองจำแนกตามศาสนา พบว่า เยาวชนที่นับถือศาสนาอิสลามและศาสนาพุทธ แสวงหาสารสนเทศทางการเมืองจากแหล่งอินเทอร์เน็ต ประเภทเว็บไซต์ข่าวสารทางการเมืองเหมือนกันซึ่งอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.56$ และ 4.65) ตามลำดับ

2.2.2 การแสวงหาสารสนเทศทางการเมืองจำแนกตามแหล่งที่อยู่อาศัย พบว่า เยาวชนในสังคมเมืองและสังคมชนบทมีการแสวงหาสารสนเทศทางการเมืองจากแหล่งอินเทอร์เน็ต ประเภทเว็บไซต์ข่าวสารทางการเมืองเหมือนกันซึ่งอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.60$ และ 4.53) ตามลำดับ

2.3 การใช้สารสนเทศทางการเมือง ในภาพรวมพบว่า เยาวชนส่วนใหญ่มีการใช้สารสนเทศทางการเมืองอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.47$) เมื่อพิจารณาเป็นรายประเด็นพบว่า ส่วนใหญ่มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ระดับมาก โดยใช้สารสนเทศทางการเมืองในการใช้สิทธิเลือกตั้ง มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ($\bar{X} = 3.83$) รองลงมา คือ ใช้สารสนเทศทางการเมืองในการแสดงความคิดเห็นต่อกิจกรรมทางการเมือง ($\bar{X} = 3.77$) และใช้สารสนเทศทางการเมืองในการร่วมรณรงค์ทางการเมือง ($\bar{X} = 3.71$) ตามลำดับ

2.3.1 การใช้สารสนเทศทางการเมืองจำแนกตามศาสนา พบว่า ศาสนาอิสลาม ส่วนใหญ่ใช้สารสนเทศทางการเมือง

เพื่อตัดสินใจเลือกพรรคการเมือง โดยพิจารณาจากคุณสมบัติของบุคคลที่สมัครรับการเลือกตั้ง ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.01$) และในส่วนของศาสนาพุทธ ส่วนใหญ่ใช้สารสนเทศทางการเมืองเพื่อติดตามข่าวสารการหาเสียงเลือกตั้งและตัดสินใจในการไปใช้สิทธิเลือกตั้ง ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.08$)

2.3.2 การใช้สารสนเทศทางการเมืองจำแนกตามแหล่งที่อยู่อาศัย พบว่า สังคมเมือง ส่วนใหญ่ใช้สารสนเทศทางการเมืองเพื่อตัดสินใจเลือกพรรคการเมืองโดยดูจากนโยบายของพรรค ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.01$) และในส่วนของชนบทส่วนใหญ่ใช้สารสนเทศทางการเมืองเพื่อตัดสินใจเลือกพรรคการเมืองโดยพิจารณาจากคุณสมบัติของบุคคลที่สมัครรับการเลือกตั้ง ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.99$)

3. การเปิดรับสารสนเทศทางการเมือง ในภาพรวมพบว่า เยาวชนส่วนใหญ่มีการเปิดรับสารสนเทศทางการเมืองอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.65$) เมื่อพิจารณาเป็นรายประเด็นพบว่า ส่วนใหญ่มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ระดับมาก โดยประเด็นด้านเครื่องมือในการเปิดรับสารสนเทศทางการเมือง มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด ($\bar{X} = 3.82$) รองลงมา คือ วิธีการเปิดรับสารสนเทศทางการเมือง ($\bar{X} = 3.69$) และคุณภาพของข่าวสารทางการเมือง ($\bar{X} = 3.67$) ตามลำดับ

4. การตัดสินใจในการมีส่วนร่วมทางการเมือง ในภาพรวม พบว่า เยาวชนส่วนใหญ่ตัดสินใจมีส่วนร่วมทางการเมือง ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.33$) เมื่อพิจารณาเป็นรายประเด็นพบว่า ส่วนใหญ่มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ระดับปานกลาง โดยด้านการใช้สิทธิเลือกตั้ง มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด ($\bar{X} = 3.79$) รองลงมา คือ การแสดงความคิดเห็นต่อกิจกรรมทางการเมือง ($\bar{X} = 3.64$) การชักจูงผู้อื่นให้เลือกตั้งผู้ที่ตนสนับสนุน ($\bar{X} = 3.36$) ตามลำดับ และตัดสินใจในการมีส่วนร่วมทางการเมืองในประเด็นด้านการบริจาคเงินสนับสนุนและระดมทุนน้อยที่สุด ซึ่งอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.97$)

4.1 การตัดสินใจในการมีส่วนร่วมทางการเมืองจำแนกตามศาสนา พบว่า ศาสนาอิสลาม ส่วนใหญ่ตัดสินใจมีส่วนร่วมทางการเมืองในประเด็นด้านเห็นความสำคัญในการใช้สิทธิเลือกตั้งระดับชาติ เช่น สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร และสมาชิกวุฒิสภา ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.88$) และในส่วนของศาสนาพุทธ ส่วนใหญ่ตัดสินใจมีส่วนร่วมทางการเมืองในประเด็นด้านเห็นความสำคัญในการใช้สิทธิเลือกตั้งขององค์การบริหารท้องถิ่น เช่น ส่วนตำบล เทศบาล และองค์การบริหารส่วนจังหวัด กำนัน/ผู้ใหญ่บ้าน เป็นต้น ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.00$)

4.2 การตัดสินใจในการมีส่วนร่วมทางการเมืองจำแนกตามแหล่งที่อยู่อาศัย พบว่า ชุมชนเมืองส่วนใหญ่มีการเปิดรับสารสนเทศและมีส่วนร่วมทางการเมือง ในประเด็นของการเห็นความสำคัญในการใช้สิทธิเลือกตั้งระดับชาติ เช่น สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร และสมาชิกวุฒิสภา ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.98$) และในส่วนของชุมชนชนบท ส่วนใหญ่มีการเปิดรับสารสนเทศและมีส่วนร่วมทางการเมือง ในประเด็นของการเห็นความสำคัญในการใช้สิทธิเลือกตั้งขององค์การบริหารท้องถิ่น เช่น ส่วนตำบล เทศบาล และองค์การบริหารส่วนจังหวัด กำนัน/ผู้ใหญ่บ้าน เป็นต้น ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.78$)

อภิปรายผลการวิจัย

1. พฤติกรรมสารสนเทศทางการเมือง

1.1 ความต้องการสารสนเทศทางการเมือง เยาวชนส่วนใหญ่มีความต้องการสารสนเทศทางการเมืองภาพรวมอยู่ในระดับมาก โดยต้องการสารสนเทศที่เกี่ยวข้องกับนโยบายของพรรคการเมือง การเปรียบเทียบนโยบายและผลงานของพรรคการเมือง การรณรงค์ทางการเมือง สิทธิหน้าที่ของประชาชนตามที่รัฐธรรมนูญบัญญัติไว้ การดำเนินงานกิจกรรมของพรรคการเมือง การร่วมรณรงค์ทางการเมืองและการเข้าร่วมกิจกรรมของพรรคการเมือง อาจสืบเนื่องจากเยาวชนต้องการสารสนเทศเพื่อประกอบการตัดสินใจและพิจารณาถึงแนวทางหรือทิศทางพัฒนาของพรรคการเมืองที่ได้กำหนดไว้ในนโยบาย นอกจากนี้ ยังพบว่าเยาวชนต้องการสารสนเทศที่แสดงถึงผลจากการปฏิบัติงานที่สืบเนื่องมาจากการดำเนินงานของพรรคการเมือง ซึ่งสารสนเทศดังกล่าวสามารถนำไปสู่การใช้เพื่อประกอบการตัดสินใจในการเลือกพรรคการเมืองเข้ามาดูแลชุมชนหรือท้องถิ่นของตนเอง ทั้งนี้ ยังพบว่าการที่เยาวชนมีความต้องการสารสนเทศที่เกี่ยวข้องกับการรณรงค์ทางการเมือง สิทธิหน้าที่ของประชาชนตามที่รัฐธรรมนูญบัญญัติและสารสนเทศที่เกี่ยวกับการเข้าร่วมกิจกรรมของพรรคการเมือง ยังแสดงให้เห็นว่าเยาวชนยังคงมีความตระหนักเกี่ยวกับสิทธิขั้นพื้นฐานของตนเองพร้อมกับการได้มาซึ่งพรรคการเมืองที่มีความโปร่งใสและมีความบริสุทธิ์ถูกต้องตามกระบวนการของการสรรหา ทั้งในกระบวนการของการหาเสียง การดำเนินกิจกรรม การปราศรัย เป็นต้น ซึ่งสอดคล้องกับ Atkin (1973) ที่กล่าวไว้ว่า ความต้องการสารสนเทศทางการเมืองที่มาจากความต้องการของผู้รับสารที่แท้จริงจะส่งผลให้ผู้รับสารทราบถึงผลประโยชน์ที่ตนเองจะได้รับ ทั้งในด้านนโยบายของรัฐบาล การช่วยเหลือประชาชน

แนวทางและสิทธิประโยชน์ในการดำเนินชีวิตประจำวัน ขึ้นพื้นฐานตามที่รัฐธรรมนูญบัญญัติไว้ นอกจากนี้ คมกริช รุมดอน (Rumdon, 2019) กล่าวว่า การเปิดเผยสารสนเทศ ด้านนโยบายของรัฐบาลควรมีความชัดเจนและถูกต้อง ไม่เป็นช่องทางในการก่อให้เกิดการทุจริตในการบริหารบ้านเมือง และควรคำนึงถึงผลประโยชน์ของประชาชนเป็นสำคัญ นอกจากนี้พรรคการเมืองควรมีการเปิดเผยข้อมูลและ สารสนเทศที่เป็นประโยชน์และสร้างความเชื่อมั่นในการ บริหารจัดการพรรคการเมืองและการพัฒนาท้องถิ่นชุมชน อย่างชัดเจน

1.2 การแสวงหาสารสนเทศทางการเมือง เยาวชนส่วนใหญ่ แสวงหาสารสนเทศทางการเมืองจากแหล่งอินเทอร์เน็ต เครื่องช่วยสังคมออนไลน์ เช่น Podcast, Clubhouse, Twitter, Facebook, Line เป็นต้น จากเว็บไซต์ข่าวสารทางการเมือง และจากแหล่งสารสนเทศประเภทบุคคล จากเพื่อน/ เพื่อนร่วมงาน อาจสืบเนื่องจากเยาวชนส่วนใหญ่มีการใช้ อุปกรณ์เทคโนโลยีดิจิทัลในรูปแบบที่สามารถพกพาได้ง่าย และสะดวก เช่น โทรศัพท์มือถือ ไอแพด (iPad) โน้ตบุ๊ก หรือ แท็บเล็ต (tablet) ในการสื่อสารหรือดำเนินกิจกรรมชีวิตประจำวัน โดยปกติ ส่งผลให้การแสวงหาและการเข้าถึงสารสนเทศ ทางการเมืองผ่านอุปกรณ์เทคโนโลยีดิจิทัลกลายเป็นเรื่องง่าย และสะดวกสำหรับเยาวชนส่วนใหญ่ที่มีอุปกรณ์ดังกล่าว นอกจากนี้สารสนเทศทางการเมืองในปัจจุบันมีการเปลี่ยนรูปแบบ จากสิ่งพิมพ์ไปสู่สารสนเทศดิจิทัลที่มีรูปแบบหลากหลาย เช่น สื่อมัลติมีเดีย หนังสืออิเล็กทรอนิกส์ อินโฟกราฟิก ข้อความ หรือการเข้าร่วมสนทนา พูดคุย แลกเปลี่ยนกับ กลุ่มคนที่มีความสนใจในเรื่องเดียวกัน (กลุ่มปิดเฉพาะทาง หรือ Podcast) เพิ่มมากขึ้น จึงยังส่งผลให้เยาวชนสามารถ เข้าถึงสารสนเทศทางการเมืองได้ง่าย ทุกที่ ทุกเวลา มีความสะดวกและรวดเร็วในการเข้าถึงและประมวลผลผลลัพธ์ การสืบค้นผ่านเครือข่ายอินเทอร์เน็ตผ่านช่องทางหรือ สื่อออนไลน์ในรูปแบบต่าง ๆ ได้เพิ่มมากยิ่งขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับ การศึกษาของ เกศสุตา วุฒิ (Wutthi, 2009) โชคธำรงค์ จงจอหอ และมาลี กาบมาลา (Chongchorhor, & Kabmala, 2017) และ คมกริช รุมดอน (Rumdon, 2019) ที่พบว่า การแสวงหา สารสนเทศทางการเมืองจะเป็นการแสวงหาจากแหล่ง สารสนเทศที่อยู่ใกล้ สามารถเข้าถึงได้สะดวกและรวดเร็ว โดยไม่จำเป็นต้องเดินทางเพื่อไปหาสารสนเทศจากแหล่งอื่น ๆ นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ สุริยา ทศนาทินกร และเพ็ญพันธ์ เพชรคร (Thatsanathinnakorn, & Pecharasorn,

2016) ที่พบว่า ประชาชนจะมีการติดตามข้อมูลข่าวสาร ทางการเมืองจากแหล่งสารสนเทศที่สามารถเข้าถึงได้ง่าย โดยอาจมีทั้งภาพและเสียงที่มีความน่าสนใจในการติดตาม อีกทั้งข้อมูลสารสนเทศที่ได้มีความทันสมัย ครบถ้วน และ มีความหลากหลายกว่าแหล่งอื่น ๆ ซึ่งรวมถึงแหล่งอินเทอร์เน็ต ที่สอดคล้องกับผลการวิจัยที่ว่า เยาวชนสามารถเข้าถึง สารสนเทศทางการเมืองได้ง่าย สะดวก รวดเร็ว และเข้าถึง ได้ทุกที่ ทุกเวลา จึงส่งผลให้แหล่งสารสนเทศที่กล่าวข้างต้น เป็นแหล่งสารสนเทศทางการเมืองที่มีผลต่อการตัดสินใจและ การเปิดรับในการมีส่วนร่วมทางการเมืองของเยาวชนใน สามจังหวัดชายแดนภาคใต้

ทั้งนี้ ยังพบว่าเยาวชนส่วนใหญ่แสวงหาสารสนเทศ ทางการเมืองจากผู้นำทางศาสนาในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ ส่วนใหญ่จะเกี่ยวข้องกับทำให้การสนับสนุนและส่งเสริม ในด้านของการปฏิบัติศาสนกิจเป็นสำคัญ โดยเฉพาะการ ดุอา (ภาวนา) นอกจากนี้ Latae (2019) กล่าวว่า บทบาท ผู้นำทางศาสนาส่วนใหญ่อยู่ในรูปของการเป็นโต๊ะครูหรือ เจ้าของโรงเรียนเอกชนสอนศาสนา อีกทั้งเป็นเสมือนผู้นำ ด้านความคิด การปฏิบัติ รวมทั้งผู้นำด้านจิตวิญญาณที่มี อิทธิพลต่อพฤติกรรมศาสนิกชนมุสลิมที่อยู่ภายใต้หลักการ ของศาสนา ดังนั้น ความรับผิดชอบของผู้นำศาสนาจะมี ขอบเขตของความรับผิดชอบในด้านการให้คำแนะนำ ตามหน้าที่ที่กำหนดในพระราชบัญญัติ และให้ความร่วมมือ ในด้านการแก้ปัญหาความไม่สงบเพื่อสร้างความสันติสุข ในฐานะความเป็นบ่าวขององค์อัลลอฮ์ไม่มีวันสิ้นสุด (southdeepoutlook, 2014) จากผลการวิจัยข้างต้นจึง อภิปรายได้ว่า ผู้นำศาสนาเป็นแหล่งสารสนเทศบุคคลที่มี บทบาทสำคัญในการเสริมสร้างกำลังใจและเป็นที่ยึดเหนี่ยว จิตใจมากกว่าการเป็นแหล่งสารสนเทศทางการเมืองให้แก่ เยาวชนในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้

1.3 การใช้สารสนเทศทางการเมือง เยาวชนส่วนใหญ่ มีการใช้สารสนเทศทางการเมืองในการติดตามข่าวสาร ทางการเมืองในระดับปานกลาง แต่ทั้งนี้ เยาวชนมีการใช้ สารสนเทศทางการเมืองเพื่อการรวบรวมข้อมูลข่าวสาร ทางการเมืองเพื่อเพิ่มพูนความรู้ทางการเมืองของตนเอง ใช้สารสนเทศทางการเมืองในการใช้สิทธิเลือกตั้ง แสดง ความสนใจต่อกิจกรรมทางการเมือง และร่วมรณรงค์ ทางการเมืองอยู่ในระดับมาก อาจสืบเนื่องจากเยาวชนมีการ รวบรวมข้อมูลข่าวสารทางการเมืองเพื่อใช้ประกอบการใช้สิทธิ

เลือกตั้งของตนเอง ซึ่งถือว่าเป็นการใช้สิทธิหน้าที่ของประชาชนคนหนึ่งของประเทศ ทั้งนี้ การรวบรวมข้อมูลดังกล่าวในช่วงต้นจะช่วยให้สามารถพิจารณาและคำนึงถึงคุณสมบัติของบุคคลที่สมควรรับการเลือกตั้งประกอบด้วย โดยการใช้สารสนเทศทางการเมืองในช่วงต้นนั้นถือว่าเป็นการแสดงออกถึงความสนใจต่อกิจกรรมทางการเมืองและเป็นการใช้สารสนเทศให้เกิดประโยชน์เพื่อประกอบการตัดสินใจเบื้องต้น นอกจากนี้ อาจเป็นเพราะเยาวชนต้องการแสดงออกถึงสิทธิตามกฎหมายของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2560 และต้องการแสดงออกถึงการให้ความสนใจต่อบุคคลที่จะเข้ามาดูแลพัฒนาท้องถิ่นอย่างแท้จริง ดังนั้น ผู้นำชุมชน องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น หน่วยงานระดับจังหวัด สำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้งประจำจังหวัด ควรมีการส่งเสริม ประชาสัมพันธ์ ทรนรงค์ และให้ความรู้ความเข้าใจถึงความสำคัญในการใช้สิทธิและการนำเสนอข้อมูลสารสนเทศของผู้สมัครทางการเมืองให้แก่เยาวชนอย่างทั่วถึง ถูกต้องและครบถ้วน

2. การเปิดรับสารสนเทศทางการเมือง

ภาพรวมเยาวชนมีระดับการเปิดรับสารสนเทศทางการเมืองในระดับมาก โดยมีการใช้โทรศัพท์เป็นเครื่องมือในการเปิดรับสารสนเทศจากเครือข่ายสังคมออนไลน์มากที่สุด อาจสืบเนื่องจากโทรศัพท์เป็นเครื่องมือในการเปิดรับสารสนเทศทางการเมืองที่มีอยู่ทั่วไปและเยาวชนส่วนใหญ่มีการใช้โทรศัพท์เป็นเครื่องมือสื่อสารหลักในชีวิตประจำวัน อีกทั้งโทรศัพท์มีคุณสมบัติในการส่งข่าวสารทางการเมืองในรูปแบบภาพเสียง และข้อความไปยังผู้รับสารได้อย่างรวดเร็ว ครอบคลุม กว้างขวาง ฉับไว ทันเหตุการณ์และทั่วถึงได้ในเวลาเดียวกัน ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ รุ่งอรุณ กุลหินตั้ง และชลภัสส์ วงษ์ประเสริฐ (Kulhintang, & Vongprasert, 2015) และคมกริช รุมดอน (Rumdon, 2019) ที่พบว่า ประชาชนมีการเปิดรับข่าวสารจากเครื่องมือประเภทโทรศัพท์ และโทรศัพท์มากกว่าสื่อประเภทอื่น ๆ เนื่องจากเป็นเครื่องมือที่ทุกคนสามารถเปิดรับและเข้าถึงสารสนเทศทางการเมืองได้ง่าย สะดวก และรวดเร็ว สำหรับวิธีในการได้รับข้อมูลข่าวสารทางการเมือง ส่วนใหญ่ได้รับด้วยวิธีการไต่ถามสนทนาการเมือง ทั้งนี้ ลักษณะของสารสนเทศทางการเมืองที่ได้รับส่วนใหญ่อยู่ในลักษณะของเสียงโฆษณาพรรคการเมืองผ่านวิทยุ โทรทัศน์ และเครือข่ายสังคมออนไลน์ สังเกตได้จากทุกครั้งที่มีการเลือกตั้งทั้งในระดับประเทศและระดับท้องถิ่น มักมีการจัดทำสื่อประชาสัมพันธ์ในลักษณะต่าง ๆ ของ

ผู้เสนอตัวเข้ารับการเลือกตั้งทางการเมือง เช่น คลิปการนำเสนอตัว/การนำเสนอนโยบาย รวมถึงการสนทนาพูดคุยถึงทิศทางในการพัฒนา ส่งผลให้เยาวชนสามารถรับชมหรือรับฟังนโยบายและแนวคิดได้อย่างทั่วถึง อีกทั้งหากอยู่ในรูปแบบออนไลน์ มีการบันทึกไว้ก็จะสามารถรับชมหรือรับฟังย้อนหลังได้เสมอ จึงทำให้เสียงโฆษณาพรรคการเมืองผ่านวิทยุ โทรทัศน์ และเครือข่ายสังคมออนไลน์เป็นสื่อประชาสัมพันธ์ที่เยาวชนสามารถเข้าถึงได้ง่ายอยู่ตลอดเวลา นอกจากนี้ การที่เยาวชนส่วนใหญ่ได้รับสารสนเทศทางการเมืองในลักษณะของเสียงโฆษณาพรรคการเมืองผ่านวิทยุ โทรทัศน์ และเครือข่ายสังคมออนไลน์นั้น อาจสืบเนื่องจาก บ้านที่พักอาศัยเป็นสถานที่ที่มีเครื่องมือในการเปิดรับสารสนเทศทางการเมืองที่ครอบคลุมและสามารถเปิดรับสารสนเทศได้ทุกช่วงเวลาทั้งในส่วนของวิทยุ โทรทัศน์ และเครือข่ายสังคมออนไลน์ ซึ่งสอดคล้องกับ อดพนสิษฐ ไชยเชษฐ (Chaichet, 2000) ที่กล่าวว่า การเปิดรับสารสนเทศทางการเมืองผ่านช่องทางโทรทัศน์และวิทยุ ช่วยให้ประชาชนส่วนใหญ่สามารถเข้าถึงสารสนเทศได้ง่าย นอกจากนี้ สารสนเทศทางการเมืองที่อยู่ในรูปแบบของสื่อสังคมออนไลน์และได้รับการเผยแพร่ผ่านช่องทางต่าง ๆ ส่วนใหญ่จะถูกนำมาเป็นประเด็นในการสนทนา หรือเป็นข้อถกเถียงสำหรับกลุ่มบุคคลที่มีความคิดเห็นเหมือนหรือแตกต่างกัน (Casero-Ripollés, 2018) ดังนั้น ผู้นำชุมชนควรมีการเผยแพร่สารสนเทศทางการเมืองที่ถูกต้อง เป็นปัจจุบันและเหมาะสมต่อพฤติกรรมในการเปิดรับสารสนเทศของเยาวชนเพื่อการเอื้อประโยชน์ต่อคนในชุมชนต่อไป นอกจากนี้ ยังพบว่าเยาวชนส่วนใหญ่มีวิธีการเปิดรับสารสนเทศทางการเมืองโดยการไต่ถามการสนทนาการเมืองและการแสดงความคิดเห็นทางการเมือง อาจเป็นเพราะในการดำเนินชีวิตประจำวัน เยาวชนส่วนใหญ่นับถือศาสนาอิสลาม ซึ่งด้วยธรรมเนียมวิถีการปฏิบัติศาสนกิจส่วนใหญ่จะมีการร่วมกันทำพิธีละหมาดฟัรฎูที่มีสัจยะตามเวลาที่กำหนดวันละ 5 เวลา (Ramkhamhaeng University Library, 2006; Abdulroh, 2006) จึงส่งผลให้เยาวชนส่วนใหญ่มีโอกาสในการพูดคุยสื่อสารระหว่างกันอย่างสม่ำเสมอไม่ว่าจะเป็นการสนทนาระหว่างคนในครอบครัว คนในชุมชน เพื่อนร่วมงาน ที่มีการพูดคุยกันในเรื่องต่าง ๆ รวมถึงข้อมูลข่าวสารทางการเมือง ดังนั้น ย่อมมีการแสดงความคิดเห็นสอดแทรกในประเด็นนั้น ๆ (Rumdon, 2019) ซึ่งสอดคล้องกับ อดพนสิษฐ ไชยเชษฐ (Chaichet, 2000) ที่กล่าวว่า การเลือกรับสารสนเทศทางการเมืองผ่านสื่อมวลชน เป็นการเปิดรับ

เรื่องราวสาธารณะต่าง ๆ รวมถึงสารสนเทศทางการเมืองที่นำไปใช้ในการสนทนาและแสดงความคิดเห็นทางการเมืองถือว่าการมีส่วนร่วมทางการเมืองในการริเริ่มประเด็นพูดคุยและแลกเปลี่ยนความคิดเห็นในการดำเนินงานของพรรคการเมืองและการวิพากษ์วิจารณ์และติดตามการดำเนินงานขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

ทั้งนี้ ในส่วนของคุณภาพของข่าวสารทางการเมืองที่เยาวชนได้รับส่วนใหญ่ตรงกับความต้องการและนำไปใช้ในการตัดสินใจทางการเมืองได้ สารสนเทศมีความทันสมัยและทันต่อเหตุการณ์ในปัจจุบัน เนื่องจากข้อมูลข่าวสารทางการเมืองมีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว ส่งผลให้เยาวชนมีความต้องการข้อมูลข่าวสารทางการเมืองที่ทันสมัยอยู่ตลอดเวลา ซึ่งบุคคลที่มีความรู้ทางการเมืองมากจะมีการพิจารณาคุณภาพสารสนเทศทางการเมือง โดยมีการเปิดรับและรู้ถึงแหล่งสารสนเทศเพิ่มมากขึ้นด้วย และในส่วนของความน่าเชื่อถือต่อสารสนเทศทางการเมืองนั้น เยาวชนสามารถปฏิเสธการเปิดรับสารสนเทศทางการเมืองที่ไม่ต้องการหากมีแหล่งสารสนเทศที่อาจทำให้เกิดความสับสน หรือสงสัยได้ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ สุริยา ทศนาทินกร และเพ็ญพันธ์ เพชรศรี (Thatsanathinnakorn, & Pecharasorn, 2016) ที่พบว่า ประชาชนจะมีความต้องการในการใช้สารสนเทศที่เป็นปัจจุบันมากที่สุด โดยให้เหตุผลว่าข้อมูลข่าวสารที่ทันต่อเหตุการณ์เป็นข้อมูลที่มีความจำเป็นมาก ซึ่งจะส่งผลให้เกิดการรู้เท่าทันและปรับเปลี่ยนแผนการต่าง ๆ ให้เข้ากับสถานการณ์มากที่สุด ดังนั้นจึงมีความจำเป็นที่จะต้องติดตามข้อมูลที่มีความเป็นปัจจุบันอยู่เสมอ เพื่อลดการเกิดความผิดพลาดในการปฏิบัติงาน เนื่องจากข้อมูลที่มีความทันสมัยอยู่เสมอจะเป็นข้อมูลที่มีความน่าเชื่อถือและสามารถนำมาใช้ประกอบการตัดสินใจได้ทันทั่วทั้ง

3. การตัดสินใจในการมีส่วนร่วมทางการเมือง

ภาพรวมเยาวชนมีระดับการตัดสินใจในการมีส่วนร่วมทางการเมืองอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาตามรายประเด็นพบว่า เยาวชนมีส่วนร่วมในด้านการใช้สิทธิเลือกตั้ง การแสดงความคิดเห็นต่อกิจกรรมทางการเมือง การชักจูงผู้อื่นให้เลือกตั้งผู้ที่ตนสนับสนุน การติดตามข่าวสารเกี่ยวกับการทุจริต การเลือกตั้งหรือการทำงานของนักการเมืองและติดตามข่าวสารเกี่ยวกับการสมัครกำหนด/ผู้ใหญ่บ้าน นายกองดีการบริหารส่วนตำบล นายกองดีการบริหารส่วนจังหวัด ซึ่งสอดคล้องกับรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2560 ที่กำหนดให้ประชาชนชาวไทยไปใช้สิทธิเลือกตั้งหรือลงประชามติอย่างอิสระโดยคำนึงถึงประโยชน์ส่วนรวมของ

ประเทศเป็นสำคัญ จึงส่งผลให้เยาวชนมีความตื่นตัวและให้ความสำคัญกับการเลือกตั้งในระดับประเทศและระดับท้องถิ่น ซึ่งหากไม่ปฏิบัติตามอาจจะต้องเสียสิทธิการเมืองบางประการ ซึ่งสอดคล้องกับ Kitanova (2020) ที่กล่าวว่า การที่เยาวชนเข้ามามีส่วนร่วมทางการเมืองจะช่วยให้ระบอบประชาธิปไตยและระบบทางการเมืองมีความก้าวหน้า ก้าวทันโลกและมีความทันสมัยเพิ่มมากยิ่งขึ้น นอกจากนี้ ยังกล่าวเพิ่มเติมว่า เยาวชนที่เข้ามาเป็นพลังในการขับเคลื่อนทางการเมืองนั้น ส่วนใหญ่เป็นกลุ่มเยาวชนที่มีความสนใจในการติดตามข้อมูลข่าวสารทางการเมืองและมีความกระตือรือร้นที่จะให้เกิดการพัฒนาและเปลี่ยนแปลงประเทศและท้องถิ่นของตนเองไปในทิศทางที่ดีมากยิ่งขึ้น นอกจากนี้ ดุนนารถ จินอนันต์ (Jeenanan, 2009) ที่ทำการศึกษามีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนในเขตอำเภอเมือง จังหวัดอุดรธานี พบว่า ประชาชนมีส่วนร่วมทางการเมืองโดยเฉพาะอย่างยิ่งการใช้สิทธิลงคะแนนเสียงเลือกตั้ง ทั้งนี้ ในส่วนของการตัดสินใจมีส่วนร่วมทางการเมืองในด้านการบริจาคเงินสนับสนุนและระดมทุนอยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งมีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด อาจเป็นเพราะการออกคำสั่งของหัวหน้าคณะรักษาความสงบแห่งชาติ ที่ 3/2558 และ พ.ร.บ. การชุมนุมสาธารณะ พ.ศ. 2558 โดยการฝ่าฝืนข้อห้ามดังกล่าวนั้นมีบทกำหนดโทษแตกต่างกันไป (Rumdon, 2019) และจากคำสั่งดังกล่าวส่งผลให้เยาวชนหรือประชาชนไม่กล้าเข้าร่วมกิจกรรมทางการเมือง ทั้งการสวมเสื้อ ติดสติ๊กเกอร์พรรคการเมือง รวมถึงการบริจาคเงินเพื่อสนับสนุนการทำงานของพรรคการเมือง ดังนั้น หากมีการยกเลิกคำสั่งของหัวหน้าคณะรักษาความสงบแห่งชาติดังกล่าว อาจส่งผลให้เยาวชนมีการตัดสินใจเข้าร่วมกิจกรรมทางการเมืองต่าง ๆ เพิ่มมากขึ้น

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะสำหรับการนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์

เยาวชนส่วนใหญ่แสวงหาสารสนเทศทางการเมืองจากแหล่งอินเทอร์เน็ต เครือข่ายสังคมออนไลน์ และเว็บไซต์ ข่าวสารทางการเมือง ดังนั้น หน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการผลิตสารสนเทศทางการเมืองควรมีการเผยแพร่ข้อมูลความรู้ที่จำเป็นกับเยาวชนในพื้นที่ที่เหมาะสม สอดคล้องกับพฤติกรรมสารสนเทศในระยะยาว อาจช่วยให้เยาวชนให้ความสนใจและเปิดรับเรื่องของการเมืองเพิ่มขึ้น เนื่องจากสามารถเข้าถึงข้อมูล ความรู้ได้ง่ายและช่วยเสริมสร้างการตระหนักรู้ว่าการเมืองไม่ใช่เรื่องไกลตัว

การที่เยาวชนมีความต้องการสารสนเทศที่เกี่ยวข้องกับนโยบายของพรรคการเมือง การเปรียบเทียบนโยบายและผลงานของพรรคการเมือง การรณรงค์ทางการเมือง สิทธิหน้าที่ตามรัฐธรรมนูญบัญญัติไว้ และการดำเนินงานของพรรคการเมือง จากความต้องการดังกล่าว ทำให้เยาวชนมีการแสวงหาสารสนเทศจากแหล่งอินเทอร์เน็ตและเครือข่ายสังคมออนไลน์ผ่านโทรศัพท์มือถือ ดังนั้น สารสนเทศทางการเมืองควรมีคุณภาพในด้านความน่าเชื่อถือ ถูกต้อง ทันสมัย สอดคล้องกับความต้องการ พิสูจน์ได้ เข้าถึงได้ง่าย ครอบคลุม และนำไปใช้ประกอบการตัดสินใจทางการเมืองได้

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยในอนาคต

ศึกษาแนวทางและปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมสารสนเทศและการมีส่วนร่วมทางการเมืองของเยาวชนเพิ่มเติม เพื่อให้ได้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์และคาดว่าอาจเป็นตัวแปรที่สำคัญต่อพฤติกรรมของเยาวชนในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้

References

Abdulroh, K. (2006). **Basic Muslim Handbook: The Religion and Practices (According to the Sunnah Way of Jamaah)** (คู่มือมุสลิมเบื้องต้น: ศาสนาและวิธีปฏิบัติ (ตามแนวทางซุนนะฮ์วัลญะมาอะห์)). Bangkok: Wong Sa-ngiam Book Center.

Abrahamson, M. (2014). **Urban Sociology: A Global Introduction**. New York: Cambridge University Press.

Atkin, C. K. (1973). **New Model for Mass Communication Research**. New York: The Free Press.

Casero-Ripollés, A. (2018). Research on political information and social media: Key points and challenges for the future. **Profesional de la información**, 27(5): 964-974.

Chaichet, Anopasit. (2000). **Political Information Securing of the Citizens of Nong Yai in Khon Kaen Municipality** (การรับสารสนเทศด้านการเมืองของประชาชนชุมชนหนองใหญ่ในเขตเทศบาลนครขอนแก่น). Master's dissertation, Khon Kaen University, Khon Kaen, Thailand.

Chaijaroenwatana, Bussabong, Siammai, Damrong, Kajornbun, Sakda, & Jongrungrat, Vichot. (2008). **A Study of Policy and Measures towards Unrest Situations and Development in the Three**

Southernmost Provinces in Thailand (การศึกษา นโยบาย มาตรการ และแนวทางการแก้ปัญหาความไม่สงบและการพัฒนาพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้). Pattani: Prince of Songkla University.

Chatchorfa, Apinya. (2020). Politics and political participation of the people (การเมืองกับการมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชน). **Journal of MCU Nakhondhat**, 7(7): 1-11.

Chongchorhor, Chokthumrong, & Kabmala, Malee. (2017). Thai's indigenous rice culture knowledge seeking behavior (พฤติกรรมแสวงหาความรู้ภูมิปัญญาข้าวไทย). **Information**, 24(1): 70-89. Faculty of Education, Prince of Songkla University. (2010). **Research Project of Multicultural Education (ชุดโครงการวิจัยพหุวัฒนธรรมศึกษา)** [Brochure]. Songkhla: Faculty of Education, Prince of Songkla University.

Jeenanan, Dnunart. (2009). **People's Participation in Politics in Muang District, Uttaradit Province** (การมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนในเขตอำเภอเมือง จังหวัดอุตรดิตถ์). Master's dissertation, Uttaradit Rajabhat University, Uttaradit, Thailand.

Kitanova, M. (2020). Youth political participation in the EU: Evidence from a Cross-National analysis. **Journal of Youth Studies**, 23(7): 819-836.

Kulhintang, Rungarun, & Vongprasert, Chollabphat. (2015). East – west economic corridor entrepreneur's information behavior (พฤติกรรมสารสนเทศของผู้ประกอบการบนระเบียงเศรษฐกิจอนุภาคลุ่มแม่น้ำโขง). **Journal of Information Science**, 33(3): 79-96.

Latae, Nirwana. (2019). **The Religion, Social Cultural, and Economic Roles of Muslim Women Affected by the Unrest in the Three Southern Border Provinces of Thailand** (บทบาทด้านศาสนา ด้านสังคม วัฒนธรรม และด้านเศรษฐกิจของสตรีมุสลิมที่ได้รับผลกระทบจากสถานการณ์ความไม่สงบในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้). Master's dissertation, Thaksin University, Songkhla, Thailand.

National Statistical Office Thailand. (2020). **Demographic Statistics Population and Housing** (สถิติ

- ประชากรศาสตร์ ประชากรและเคหะ). [Online]. Retrieved June 9, 2022 from <http://statbbi.nso.go.th/staticreport/page/sector/th/01.aspx>
- Ramkhamhaeng University Library. (2006). **Prayer (การละหมาดหรือการนมาซ)**. [Online]. Retrieved June 9, 2022 from <https://www.lib.ru.ac.th/journal/prayer1.html>
- Rumdon, Komgrit. (2019). **Political Information Communication Behavior of Thai's People (พฤติกรรมการสื่อสารสารสนเทศทางการเมืองของคนไทย)**. Master's dissertation, Khon Kaen University, Khon Kaen, Thailand.
- Savolainen, R. (2007). Information behavior and information practice: Reviewing the "Umbrella Concepts" of information-seeking studies. **The Library Quarterly**, 77(2): 109-132.
- Southdeepoutlook. (2014). **Roles of Religious Leaders in Solving Southern Border Problems (บทบาทผู้นำศาสนาต่อการแก้ปัญหาชายแดนใต้)**. [Online]. Retrieved June 9, 2022 from <https://www.southdeepoutlook.com/news/10002816>
- Srimahawaro, Wisan. (2013). **Thai Politics, The System, or the People: The Development of Culture and Political Participation of the People (การเมืองไทยระบบหรือคน: การพัฒนาวัฒนธรรมและการมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชน)**. Bangkok: King Prajadhipok's Institute.
- Srisa-ard, Boonchom. (2002). **Preliminary Research (การวิจัยเบื้องต้น) (7th ed.)**. Bangkok: Suweeriyasam.
- Thamrongthanyawong, Sombat. (2008). **Politics: Concepts and Development (การเมือง: แนวความคิดและการพัฒนา)**. Bangkok: Semathum.
- Thatsanathinnakorn, Sureeya, & Pecharasorn, Penpan. (2016). Information behavior of the small and medium-sized entrepreneurs in the architecture and engineering business service in Khon Kaen province (พฤติกรรมสารสนเทศของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในหมวดหมู่ธุรกิจบริการด้านสถาปัตยกรรมและวิศวกรรมในจังหวัดขอนแก่น). **Journal of Information Science**, 34(3): 68-88.
- The Secretariat of The House of Representatives. (2014). **Development of Politics and Governance in a Democratic System (การพัฒนากการเมืองการปกครองในระบอบประชาธิปไตย)**. Bangkok: The Secretariat of The House of Representatives.
- Wilson, T. D. (1999). Models in information behaviour research. **Journal of Documentation**, 55(3): 249-270.
- Wilson, T. D. (2006). On user studies and information needs. **Journal of Documentation**, 62(6): 658-670.
- Witoon, Sarit. (2018). **Political Development and the Process of Learning Democratic Ways to the People (การพัฒนากการเมืองกับการจัดกระบวนการเรียนรู้วิถีประชาธิปไตยสู่ประชาชน)**. [Online]. Retrieved June 1, 2021 from <http://fpps.or.th/news.php?detail=n1078045127.news>
- Wutthi, Ketsuda. (2009). **Perception of Political News Among People in Chiang Rai Municipality (การรับรู้ข่าวสารทางการเมืองของประชาชนในพื้นที่เทศบาลนครเชียงราย)**. Master's dissertation, Naresuan University, Phitsanulok, Thailand.